

мисли: „Не бива, казва той, духовенството да се мѣси въ общественнитѣ работи“.... Нима пастиритѣ народни не трѣбва да живѣятъ и работятъ заедно съ своя народъ, съ своето паство, като негови духовни учители — ръководители“? ...<sup>1)</sup>

Съ една дума „има застой“.

Но въ същия брой (стр. 2, 3, 4), Ил. Веновъ намира нѣщо повече за укоряване. Нека да се четатъ статията: „*Нашата задача*“.

Сега, ако го вѣрваме, българскиятъ търговецъ не е набоженъ; българскиятъ чиновникъ не е набоженъ; интеллигентната младежъ „е убѣдена че религията е прѣживѣлица“, и пр.

Обажда се и К. Мановъ, (въ „Църк. Вѣстн.“ 1906, бр. 12 и 13, стр. 138) бивши семинаристъ, и изповѣдва, „че ние сме още слаби и незаякнали въ вѣрата и убѣжденията си, даже има много отъ нашитѣ другари — семинаристи, които съвсѣмъ сж изоставили поддръжката на Христовото учение“.

Вслѣдствие на всичко туй, „съ окръжни писма до всичкитѣ вѣдомства гражданскитѣ чиновници, въ туй число и учителитѣ се задължаватъ<sup>2)</sup> подъ страхъ на отговорностъ да присѣтствуватъ на *официалитѣ*, т. е. държавнитѣ богослужения и молебени“, така щото става „горчива подигравка съ вѣрата и съ религиознитѣ наредби“<sup>3)</sup>.

<sup>1)</sup> „Духовна Проб.“ бр. I, стр. 2.

<sup>2)</sup> Едно врѣме то било по-просто, казва Ив. Вазовъ. Башата самъ се разправилъ съ подчиненитѣ си. „Марко . . . . скокна сърдито, улови сина си за ухото и го изведе така на улицата. Послѣ го натири въ черквата, дѣто го прѣдаде на изповѣдникътъ попъ Ставря съ думитѣ: отче духовниче, изповѣдай това магаре! И самъ чака въ единъ тронъ дорѣ трай изповѣдта“. („Подъ Игото“, 3-о изд. 1896, стр. 3—4). Туй (което не прѣдавамъ като нѣщо станало, но като примѣръ на обичаитѣ, защото всѣки признава какъ Ив. Вазовъ точно описва обичаитѣ на своитѣ съврѣменици), не показва дълбоко понятие за изповѣдта, която не трѣбва освѣня да е свободна.

<sup>3)</sup> „Дух. Пробуда“ бр. II, стр. 11 и бр. I, стр. 3.